

Egy imádság története

Máté 20,20-28
Böjt 2. vasárnapja
1953. március 1.

Az a kérés, melyet a mai igében Salome, Zebedeus felesége és két fia, Jakab és János apostol Jézus elé terjeszt, tulajdonképpen egy imádság. Szabad tehát ezt az egész igeszakaszt úgy tekintenünk, mint egy imádság történetét.

1. Ez az imádság egy nagyon szép imádság.

Nem abban az értelemben, mint ahogy például egy hívő költő tud írni szép imádságot, amelyben a ritmus zenéje és a szavak csengése öltözteti Istenhez méltó ünnepi ruhába az Úr elé járuló emberi gondolatot.

Nagyon szép a tartalma. Salome azt akarja, hogy gyermekei nagyok legyenek az Isten Országában s a legközelebb legyenek Krisztus szívéhez. Mennyi szülőt megszegyenít ez az imádság! Hány édesanya van, akinek sokkal inkább szívéen hordott vágya a leánya számára a jó parti, az ékes menyasszonyi koszorú, mint az örök élet hervadatlan koronája! Hány édesapa van, aki fia számára abban látja a fő boldogságot s ezért imádkozik, hogy fia nagy legyen ebben a világban, közel legyen a hatalmasok tűzéhez, s ha ennek elérésében akadálynak látja Krisztust, gondolkodás nélkül kidobhatja az élethajóból, mint fölösleges terhet!

Nagyon szép az imádság indokolása. Nem áll elő azzal, hogy milyen nagy áldozatot hozott családjuk Krisztusért, mikor két kiváló fiát odaadta neki. Nem indokolja a két fiú kiválóságával. Nem hivatkozik arra, hogy a három oszlopapostol közül kettő az ő fia. Egyszerűen nem indokolja kérését. Ebben benne van a bizonyágtétel arról, hogy a kérés indokolása nem bennük, hanem Krisztusban van. Ő ígért Máté 19,28-ban tanítványainak 12 királyi széket. Az írástudók pedig Zak. 4. fejezetéből az arany gyertyatartó melletti két olajfa látomását magyarázták úgy, hogy a Messiás mellett lesz valami különleges méltóság két felkent számára, kik az egész föld ura mellett állnak. Az ígére és az ígéretre alapozza kérését. Milyen megszegyenítő ez ránk nézve, kik annyit magyarázunk és érvelünk Istennek s annyi érdemre és szükségre hivatkozunk indokolásul, amikor imádkozunk.

Nagyon szép ennek az imádságnak alázatossága. Leborulnak Krisztus előtt s kérik, hogy kérhessenek valamit. Csak akkor terjeszti elő kérését mikor Jézus erre felbátorítja. Milyen megszegyenítő az ebben a térdreborulásban megmutatott imádat s hallgatásban kifejezésre jutó alázat reánk nézve, kik sokszor olyan tiszteletlenül megrohazzuk Istent a kéréseinkkel!

Nagyon szép ebben az imádságban, hogy ez egy családi imádság. Az édesanya és két fia együtt imádkozik. Ha Isten oly drága ígéretet adott a meghallgatásra a közös imádságnak, milyen erős lehet előtte egy család közös imádsága! Gondold meg azt is, hogy itt nem kis gyerekkacsókat kulcsol össze az édesanya imádságra, hanem felnőtt fiaival, meglelt emberekkel imádkozik együtt! Vajon van-e nálunk ilyen családi együttimádkozás?

2. Ebbe a nagyon szép imádságba mégis belecsúszik az emberi balgaság.

Jézus meghallgatja az imádságot s az első felelete ez reá: Nem tudjátok, mit kértek. Épp az előző versekben beszél azokról a szenvedésekről, amelyek felé indulnak, s ezek szegények a dicsőségről és méltóságról álmodoznak. Királynak kijáró hódolat káprázik a szemük előtt, holott hódolat helyett a szenvedés poharát kínálja már neki s vele együtt övéinek is az angyal. A királyi koronázás gyönyörű ünnepségére való gondolás melengeti már szívüket, holott az olajjal királlyá kenetés helyett vérkeresztség vár reá és az övéire. Olyanok, mint a harctéri menetszázadba beosztott katona, aki a bevagonírozáskor már arról álmodik, hogy mikor megint itt lesz az állomáson, amikor majd hazajön, mennyi medália csörög majd a mellén és mint fog majd feszíteni az utcán vele, mint fényesen dekorált vitéz, közben pedig nem gondol arra, hogy hősi halál is van a világon s lehet, hogy helyette csak egy halottcédula érkezik majd haza, esetleg egy szegény bicegő rokkant. Erre hívja fel Jézus a figyelmüket, de ők ennek dacára is vállalják Jézus poharát és keresztségét. Óh ha tudnák, hogy most a két lator helyét kérik, akik a kereszten, Jézus királyi trónusán jobbról és balról mellette voltak, akkor ijedten tapasztanák kezüket imádkozó ajkukra, s talán szeretnék vissza is szívni, amit kértek.

Beh jó, hogy Isten tudja, hogy mi sokszor nem tudjuk, mit kérünk, s nem büntet meg azzal, hogy teljesíti minden kérésünket, hanem megrostálja azokat szíve bölcs szeretetének rostáján! Gondolsz-e erre, mikor látszólag eredménytelen az imádkozásod, vagy csak keseregni tudsz az imádság értelmetlenségén?

3. Ebbe a szép, de balga imádságba belecsúszik a bűn.

Salome és két fia maga is érzi, hogy kérésükben valami nincs rendjén. Különbömben miért titkolóznának? Miért nem mernek ezzel a kéréssel a többiek előtt előállani? Miért várják meg az alkalmas pillanatot, mikor a többi tanítvány kissé hátramarad valamiért? Miért mondják oly suttogva a kérést, hogy a közeledő tanítványcsapat csak Jézus válaszát hallja, s ebből következett a kérésre, magát a kérést azonban nem hallja? (24.v.) Miért hívja segítségül a két fiú az édesanyját, hiszen sokszor fordultak ők már közvetlenül Jézushoz? Minek most még egy külön közbenjáró is?

Amit csak sejtettek, az Jézus leleplező szavai nyomán és a többi tanítványnál kiváltott hatás láttán nyilvánvaló lett. Úrrá lett fölöttük az uralomvágy, hatalmába ejtette őket a hatalom lidérce, nagyravágyás. Nem volt nekik elég a többi tanítvánnyal egyforma királyi szék, amit Jézus megígért, ők föléje akartak kerekedni a többi tanítványnak.

Ez bűn. A bűn pedig bünt szokott kiváltani. A tíz tanítvány is neheztel a két testvérré. Márk 10,14, ahol szintén olvashatjuk ezt a történetet, egyenesen azt mondja, hogy megharagudtak rájuk. Ne felejtjük el, hogy a tízben benne volt maga Máté evangélista is, tehát ő maga is őszintén megírja, hogy ő is neheztelt a két testvérré. Megszűnt tehát az összhang a tanítványok között, s felvetődött megint az áldatlan rangvita úgy, hogy Jézusnak komolyan elő kellett venni őket, (25.v.) s komoly tanításban részesíteni az egész csapatot. Szoktál-e te gondolni imádság közben arra, hogy más is van a világon nemcsak te, s elnémitja-e ez a gondolat ajkadon azokat a kéréseket, melyek mások érdekeit sértenék? Harcolsz-e a nagyravágyás ellen? Valaki egyszer azt mondta, hogy a nagyravágyás az ember legalsó ruhája. Ezt veti le legutoljára, de ezt veszi fel mindig legelőször. A megszentelődés harcában ez a gonosz utolsó búvóhelye, s ha meglankadunk, ez üti fel legelőször újra bennünk a fejét. Mikor Pál Gal 6,26-ot írja, magát is beleszámítva így ír: „Ne legyünk hiú dicsőségkívánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők”.

4. Jézus az ilyen szép, de balga és bűnös imádságra is áldással felel.

Az imádságra az Úr nemcsak azzal felel, hogy teljesíti vagy nem teljesíti, vagy később teljesíti, hanem sokszor azzal is, hogy tanítást ad nekünk. Ez is áldás. Salóménak és fiainak is kitérő feleletet ad, de azzal együtt csodálatos tanítást a szolgáló szeretet hatalmáról. Gondolsz-e te arra, hogy mikor az Úr nem teljesíti azonnal kérésedet, akkor mindig meg akar valamire tanítani?

Salome és fiai megtanulták a leckét. Salómét ott találjuk a kereszttel az azok között az asszonyok között, akik kitaró hűségükkel és részvétükkel szolgálnak a tanítványaitól és híveitől elhagyott, árva Keresztrefeszítettnek (Márk 15,40). Jakab és János többé nem indulatoskodnak, mint akkor, mikor a mennydörgés fiainak nevezte el őket Jézus (Luk 9,54). Jakab egyike lesz a jeruzsálemi gyülekezet vezetőinek, de nem uralkodik a híveken, hanem szolgál nekik, Jánosból pedig a szeretet apostola lesz. Hát nem nagyobb áldás ez, mint az, ha Jézus ott iziben kinevezte volna őket személye körüli minisztereknek?

Ez a tanítás, amit kapnak, nemcsak ismeretbővítés, hanem egyben a Jézushoz való viszonyuk elmélyítése is. Eddig is beszélt Jézus arról, hogy meg fog halni, de eddig nem mondta meg, hogy miért fog meghalni. Most először jelenti ki a váltság titkát. Most először mondja meg, hogy halálával meg fogja váltani az emberiséget (28.v.). Mikor az Úr nem teljesíti azonnal kérésünket,

akkor mindig mélyebbre akar vinni minket, közelebb magához és a váltság titkához. Hát nem csodálatos, áldott felelet ez az imádságra?

Egy évtized telt el az imádság elmondása után. Heródes Agrippa király 44-ben véres üldözésre szánja rá magát a keresztyének ellen. Az első, kit elfogat, Jakab. Ki kell innia a pohárt s megkereszteltetnie a vérkeresztséggel. Hóhér bárdja alatt hull feje a porba. Ő az apostolok között az első vértanú (Csel 12,2). Eltelt azután újabb hosszú idő, több, mint egy fél évszázad, s a sokat szenvedett, számkivettetést is elhordozott agg János apostol (Jel 1,9) néz szembe a halállal, ő az utolsó élő apostol. Agg ajkai már nem tudnak mást rebegni, csak ezt mondogatják: Fiacskáim, szeressétek egymást! Mindketten átkerültek innen a másik világba. Hogy hányadik helyet kapták az Isten országában, nem tudni, de bizonyosan ők sem törődtek már ezzel a kérdéssel, s boldogok voltak, hogy ott lehetnek.

Próbáld te is végigkövetni így egy-egy imádságod történetét s meglátod, hogy mélyebbre jutsz a váltság titkában! Ámen.